

† CASIAN

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos*

*Prea cucernicului cler, prea cuviosului cin monahal
și tuturor dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,
har, milă, sănătate și pacea Domnului
la marele praznic al Nașterii Sale în Betleem,
iar de la Noi, arhierească binecuvântare.*

*„Hristos Se naște, slăviți-L!
Hristos pe pământ, înălțați-vă!“*

Iubiți frați creștini,

Prăznuirea, an de an, a Nașterii Domnului la Betleemul Iudeii este mărturia prezenței reale printre noi și cu noi a Fiului lui Dumnezeu întrupat, după cum ne-a și încredințat că va fi cu noi „*până la sfârșitul veacurilor*“ (Matei 28,20).

Noi numim sărbătoarea aceasta Crăciunul, numire care vine din vechime tot ca un document al cinstirii de timpuriu în Biserica noastră a Pruncului dumnezeiesc. Formele și mo-

dalitățile prin care ne exprimăm bucuria participării la marele eveniment al pogorării Fiului mântuitor pe pământ sunt din cele mai variate, constituindu-se într-o adevărată comoară sufletească, ca și darurile de odinioară ale magilor de la Răsărit, ale păstorilor de la Betleem ori ca doxologiile Îngerilor care L-au însoțit din cer la nașterea Sa în smerita peșteră. În toate datinile și obiceiurile strămoșești descoperim, de fapt, *marea taină a iubirii lui Dumnezeu față de lume și dorul omului după viața adevărată*, pe care numai Cel ce este „Izvorul vieții“ ni le poate împărtăși.

Cu toate că în zilele noastre apar și semne ale renunțării la o parte din tezaurul autentic al participării spirituale și duhovnicești la primirea darului lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, preferându-se de către o parte din noi doar aspectele exterioare, trecătoare și materiale ale sărbătorii Crăciunului, rămâne „mare minune“ dumnezeiască, cu efecte directe asupra persoanei umane, a fiecăruia dintre noi.

Dreptmăritori creștini,

Ați luat aminte atât la citirea Sfintei Evanghelii (Matei 2, 1-12), care ne-a relatat în mod concret Taina Nașterii Domnului în peșteră „pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră“ (Crezul), la cântările de la strană și la lecturile specifice praznicului care, laolaltă, devin o „scară“ pe care Dumnezeu coboară în noi. Cu cât este cinstită mai adevărat localitatea unde Se naște Domnul și locul, adică peștera, cu atât crește în preamărirea noastră Maica Domnului, cea care ni-L oferă, din brațele sale sfinte, pe „Cel ce pe toate le ține“ (Sf. Athanasie cel Mare) și ne cheamă să-L primim așa cum este: „Mititel

și-nfășețel/ În scutec de bumbăcel“, dar și „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat“ (Crezul).

De ce oare a ales Dumnezeu trimiterea Fiului Său cel din veci la noi, prin naștere de la Duhul Sfânt și din Sfânta Fecioară Maria, sub chipul Pruncului? La această mare taină au reflectat dumnezeieștii Părinți și toți grăitorii de Dumnezeu și ne-au dezvăluit doar în parte înțelesul adânc, greu de închipuit doar cu mintea.

Așa precum a fost pregătită, prin curăție și sfințenie, Fecioara Maria ca să-L primească trupește pe Fiul lui Dumnezeu, pentru ca trupul ei să se împărtășească de dumnezeire, tot astfel omul, separat de Creatorul său, a fost ajutat să redevină prunc și să poată să-și redobândească starea de fiu al lui Dumnezeu. Starea de pruncie înseamnă dobândirea nevinovăției și purității ascultării de Dumnezeu și curățirea de păcate. Hristos este Modelul pe Care îl primim și Care ne primește, în același timp, să-I urmăm calea de smerenie, pentru a ajunge la măsurile normalității vieții. Ne aflăm, așadar, cinstiți frați și surori întru Domnul, în fața lui Hristos-Prunc, Care ne invită și pe noi să fim, nu numai să ne imaginăm că suntem, ca pruncii, căci: „*De nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu*“ (Matei 18, 3) și „*Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc nu va intra în Ea*“ (Marcu 10, 15).

Vârstnici, tineri sau copii, creștini dreptmăritori sau slujitori ai sfântului altar, suntem cu toții invitați în mod concret, real, direct și autentic *să fim*, astăzi și întotdeauna, fiii lui Dumnezeu, acceptând duhovnicește căile cele mai directe: *nevinovăția și puritatea*, ca daruri de sus, coborâte în noi de Hristos Domnul Care dorește să-Și găsească peșteră în casa noastră și locaș chiar în sufletele și trupurile noastre.

Purtându-L pe dumnezeiescul Prunc în „Betleemul“ nostru sufletesc, întreaga noastră persoană se umple de strălucirea „Soarelui celui de sus“, Care ne luminează și ne încălzește ca să nu mai trăim doar noi, omenește, ci „Hristos să ia chip în noi“. Sfântul Apostol Pavel ne învață acest mare adevăr mărturisind: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!“. Astfel, viața noastră se poate umple de bogăția vieții lui Hristos care, preaiubiților, știm atât de bine că este ascunsă tainic, dar perceptibil în același timp, în cei mici și nebăgați în seamă de oameni.

Frați creștini,

Am amintit despre legătura strânsă dintre taina Nașterii Mântuitorului și scopul ei imediat, renașterea omului căzut în indiferență față de sine însuși și mai cu seamă, față de semenii săi. Ne-am bucurat și ne vom bucura împreună de marele dar al restaurării noastre la Nașterea Domnului, trăind propria renaștere după Modelul unic, Pruncul de la Betleem. În această stare și din această perspectivă, ne vom regândi și ne vom reface raporturile dintre noi, așa cum pruncii găsesc totdeauna resurse în ei, de la Dumnezeu, pentru conviețuire iubitoare și binefăcătoare.

Spunem aceasta, pentru că nicicând nu ne-am îndepărtat atât de mult unii față de alții, deși trăim într-o societate evoluată. Iar îndepărtarea dintre noi este urmarea îndepărtării de Dumnezeu Care ne iubește ca pe propriii Săi fii!

Discrepanța dintre noi, dintre diferitele categorii sociale, ne divizează, ne separă deci și ne transformă din frați și din fii ai Domnului în adversari și inamici. Încercările sociale de refacere a frățietății sunt doar în parte realizabile, iar apelurile

noastre de întrajutorare, uneori, sunt doar voci în deșert. Bolile, bătrânețea, șomajul, libertinajul și refuzul oricărei sfătuirii și urmări a poruncilor Bisericii ne arată însă cât de mult suferă omul în izolare și-n îndepărtare de Dumnezeu.

Așadar, modelele de urmat dintre noi, oamenii, sunt și ele tot mai rare și chiar ineficiente. Sărăcia este, din nefericire, consecința răcirii dragostei de Dumnezeu și, implicit, de aproapele. În astfel de stări, bine cunoscute și trăite de fiecare dintre noi, dorim și strigăm și astăzi toți în biserici, de Crăciun, „dintru adâncuri“, către Tine, Doamne, ca să vii să-Ți faci astăzi sălaș în noi, spre a ne aduce adevărata bogăție spirituală, prin care dispar cauzele suferinței umane în care ne zbatem și prin această îmbogățire sufletească ne vom putea ajuta și mai concret în situațiile sociale ale semenilor.

Crăciunul, frați creștini, este, așadar, vindecarea omului de singurătate și de toate bolile sufletești, precum și redescoperirea cărării către aproapele, spre a împărți cu el pâinea, nu din obligație, ci din iubire adevărată de frate.

„*Să vă iubiți unii pe alții, precum Eu v-am iubit*“ (Ioan 13, 34), le-a spus testamentar Hristos Domnul ucenicilor Săi, iar ei ne-au învățat să facem ceea ce au făcut ei spre a construi astfel o nouă și autentică relație bazată pe comuniune, prin care redescoperim și faptele bune menite să ne vindece și de sărăcie, și de lipsuri, dar mai ales de boala indiferenței omului față de om.

Dumnezeu din noi ne trimite astăzi și totdeauna să iubim, să iertăm și să ajutăm semenul nostru, după cum El ne iartă și ne iubește. Astfel, astăzi, nu repetăm doar slujba de Crăciun sau obiceiurile și datinile străvechi, ci Îl primim pe Hristos în „casele“ sufletelor noastre și în toată viața noastră. Așa ne

îndeamnă și colindătorii, care „nu vă vin cu nici un rău,/ ci-L aduc pe Dumnezeu.“

Iubiților,

Să-L căutăm și noi toți, ca și magii odinioară, pe Hristos în Betleem și vom primi astfel bucuria să-L găsim foarte aproape de noi și să vină chiar în noi înșine.

Acum, mulți călătorim cu Hristos către cei mulți, spre a le transmite aceeași bucurie. Astăzi când: „S-a născut Hristos,/ Mesia - chip luminos/“, să deschidem, fraților și surorilor, larg porțile „casei“ sufletești, ca să intre Domnul slavei, să ne lumineze apoi cărarea către casele fraților și surorilor aflați în necazuri și în suferință. Chiar în biserici să căutăm acum și Îl vom afla pe Hristos Domnul în Sfântul Potir, de care să ne apropiem, dacă am urmat chemările Bisericii și am împlinit porunca iubirii: *„Fiecare să cerceteze în biserici dacă nu cumva este vreun sărac sau vreun străin și, aflându-l, să-l ia la casa sa și să-l odihnească pentru că, împreună cu săracul, intră Hristos în casă, Cel ce pentru noi S-a făcut sărac, că prin jertfa aceasta primim milostivirea lui Dumnezeu. Și dacă cel ce primește un prooroc, plată de prooroc ia, oare cel ce pe Iisus Hristos Însuși Îl primește, ce fel de plată va lua? Cu adevărat, că pe cea scrisă: «Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit» (I Cor. 2, 9). Cel ce aduce pe sărac în casa sa aduce pe Hristos Care a zis: «Feriți cei milostivi»; cel ce miluiește pe sărac împrumută pe Dumnezeu, Cel ce a zis: «Întrucât ați făcut aceasta unora dintre acești prea mici, Mie Mi-ați făcut» (Matei 25). Cel ce pe străin primește sub acoperământul său primește pe Hristos, Cel ce a zis: «Iar Fiul lui Dumnezeu nu are unde să-Și plece*

*capul» (Matei 8, 20). Lauda și mântuirea creștinilor sunt ca, totdeauna, la masa lor, săracii și sărmanii și străinii să mănânce împreună cu ei, că din casa lui, Hristos niciodată nu va lipsi. Lauda creștinilor este a cerceta pe cei din temniță, pe cei din peșteri, ca niște ucenici adevărați ai Celui ce a zis: «În temniță am fost și ați venit la Mine» (Matei 25,36)“ (Sf. Efrem Sirul, *Despre iubirea de săraci*, Proloage, 18 noiembrie).*

Aceste puține îndemnuri din viața și experiența Bisericii dintotdeauna ajută fiecăruia ca prin faptele sale să-L găsească pe Domnul și să-L aducă în casele, în sufletele și în viața noastră. Știm și mărturisim despre existența multor călători pe „potecile“ faptelor bune către aproapele de pretutindeni, din satele, orașele și centrele suferinței din eparhia noastră. În toate situațiile unde oamenii suferă, suferă Hristos în ei. Slujitori sfințiți și mulți frați și surori din comunitățile noastre au pornit o adevărată luptă sfântă împotriva indiferenței și nepăsării față de aproapele. Adevărați „samarineni“ milostivi, cunoscuți de Dumnezeu și de popor, aduc mereu Crăciunul în sufletele și în viața multor semeni nefericiți. Cu astfel de întrupări reale ale iubirii primite din marea iubire a lui Dumnezeu față de noi, Nașterea Fiului Său devine fapt concret al renașterii relațiilor iubitoare dintre noi. Ajutorarea nu mai este în acest înțeles o îndatorire, o povară și o obligație, ci o bucurie izvo-râtă din iubirea curată față de semenii noștri. Pentru aceasta, să mulțumim astăzi Domnului și Sfinților noștri ocrotitori Andrei și Nicolae, cât și tuturor celor ce le pun cuvintele în fapte iubitoare.

Sărăcia temporară ori încercările de tot felul pe care le purtăm cu atâta greutate pot fi vindecate, ca și niște răni, turnând peste ele „untdelemnul“ milosteniei și al iubirii față de orice om, care este fratele nostru în Hristos.

Să ne ajute Mântuitorul, iubiți părinți și frați în Hristos din toate parohiile și frați creștini din toată Eparhia Dunării de Jos, să deschidem cu adevărat toate ușile caselor sufletești, ca să intre Hristos „să Se nască și să crească, să ne mântuiască“.

Să aveți parte de bucuria prezenței lui Hristos în toate împrejurările vieții și să vă dea Dumnezeu, de Sfintele Sărbători, din belșug, sănătate, pace, bucurii depline și, mai ales, trăirile pruncilor după darul dumnezeiescului Prunc de la Betleem.

***La mulți și fericiți ani,
de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului,
Bobotezei și Anului Nou!***

*„Și acum te las, fii sănătos
și vesel de Crăciun,
Dar nu uita, când ești voios,
Creștine, să fii bun!“*

Al vostru de tot binele doritor
și către Hristos Domnul rugător,

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos